վերջ պիտի ունենար իւր սրտին աստուածուհին, բայց իր ձայնը իրեն չէր հնազանդէր եւ բերանը չէր կարող թանալ, վասնզի պապանձէր էր: Բայց քրմուհին, որ այդ խեղճ սրտին գաղտնիքը կը կարդար եւ կը տեսնէր նորա վիճակը, ձայնեց դարձեալ.

«Դու կ'ուզես իմանալ թէ ինչ կը խորհի եւ ինչ կը մտածէ նա, որ բնութիւնը քեզի համար էր ստեղծել եւ մարդկային օրինաց անզգամութիւնը քեզմէ բաժնեց. անհոգ եղի՛ր, կ'ուգայ տարին, կ'ուգայ օրը, եւ թերեւս շատ հեռու էլ չէ, որ դարձեալ մօտեն զինք պիտի տեսնես, դարձեալ արցունքներովդ իւր ոտքերը պիտի թանաս… Բայց պէտք է մինչեւ այն ժամը աշխատիս, պէտք է ցոյց տաս, օրինակ լինիս հայ թշուառ աշխարհի թէ ժողովուրդը ողորմելի, արհամարհելի էակ մը չէ, թէ իւր արիւնը ունի այն ամէն առաքինութիւն, որով կը պարծին նոքա, որ իրենց հարց անուան վրայ կը գոռոզնան եւ շատ անգամ զուրկ են նոցայ առաքինութենեն… գնա՛, ասպարէզն ընդարձակ է, գալիք պատուհասը սոսկալի է, զօրացի՛ր, վասնզի հեռի չէ օրը, որ վահանները պիտի ջախջախին, նիզակները կոտրտին, սուրերը փշրին, գնա՛, ժողովրդեան զինուո՛ր, երկնային զօրութիւնք քեզի օգնական թող լինին»:

Եւ ահա բուրմանց ամպ մը պատեց դարձեալ եռոտանին, լոյսերը ամէնքը մէկեն խաւարեցան եւ Յովնան բեկեալ, խորտակեալ Վւ վերջի խօսքերեն սակաւ ինչ կենդանացեալ, թանձրամած խաւարին մէջ կը խարխափէր, երբ օգնական ձեռք մը զգաց թէ իւր ձեռքեն բռնեց:

— Ե՛կ Յովնան, հետեւէ ինձ,— ըսաւ ծանօթ ձայնը:

Եւ սկսան քայլել այդ մթութեան մէջ եւ միեւնոյն կերպով ինչպէս առաջ մտէր էին: Ծեր քրմապետն էր, որ կ'առաջնարդէր. մինչեւ վերջապէս հասան՝ այն քարայրին բերանը՝ լուսնի լուսոյն տեղ արեւու լոյսը ամէն բան կը լուսաւորէր: